

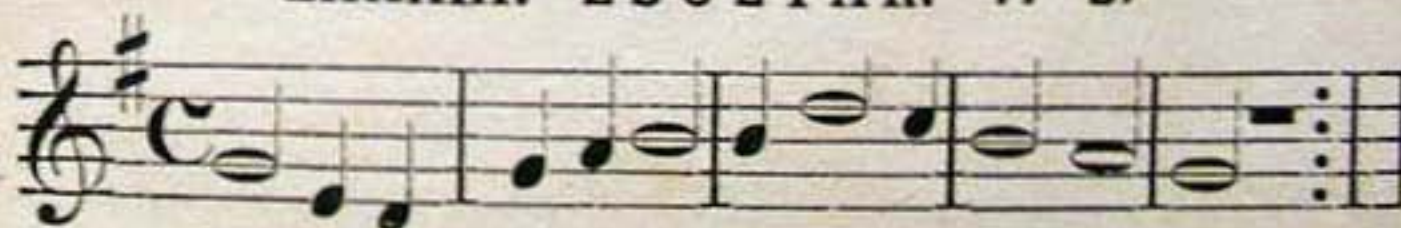
LXXXVI. ZSOLTÁR. C. M.

»Az Istenhez az én szómat.«

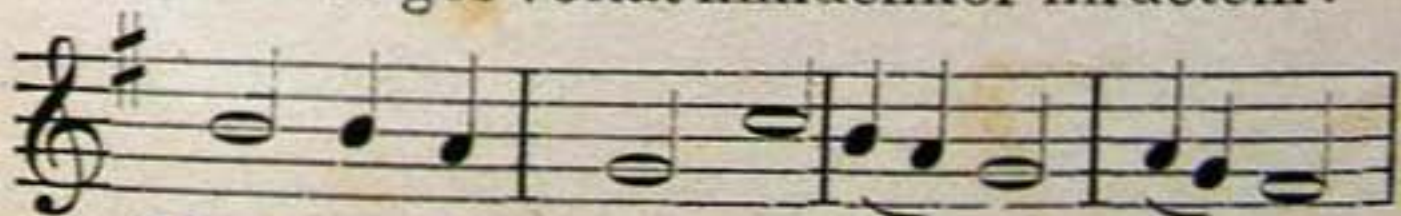
1. Hajtsd hozzám uram! füledet.
És hallgasd meg kérésemet.
Mert igen szegény vagyok,
Az én szükségim nagyok.
Tartsd meg testemet, lelkemet,
Ne nézd bűnös életemet,
Szolgádhoz térjen kedved,
Ki bizik csak tebenned.
2. Hozzád mindennap óhajtok,
Nagy szükségemben kiáltok;
Te nagy irgalmad szerént
Kegyelmezz meg óránként.
Szolgád lelkét vigasztald meg,
Uram! kiáltásom halld meg,
Mert szívemet e végre
Emeltem fel az égre.
3. Uram! jó kedvű s édes vagy,
A te irgalmasságod nagy;
Minden emberhez pedig,
Ki hozzád esedezik:
Hallgasd meg azért kérésem,
És nézd meg esedezésem;
Tekintvén kegyelmedre,
Figyelmezz beszédemre.
4. Nagy szükségemben óhajtok,
Tehozzád szívből kiáltok;
És engem te meghallgatsz,
Fájdalmim közt el nem hagysz.

- Ugyan nincs sehol több Isten,
Ki hozzád hasonló legyen;
Nincsen több erős Isten,
Ki ily dolgot tehessen.
5. E világon minden népek,
Kiket teremtél, eljönnek,
És imádnak tégedet,
Dicsőítik nevedet;
Mert te nagy és hatalmas vagy,
Csudatételed sok és nagy;
Te vagy egyedül Isten,
Sehol Isten több nincsen.
 6. Vezérlj uram! útaidban,
Hogy járjak igazságodban;
És csak arra hajtsd szívem,
Hogy szent nevedet féljem.
Néked uram hálát adok,
És teljes szívből vigadok:
Mindörökké nevednek
Dicséretet éneklek.

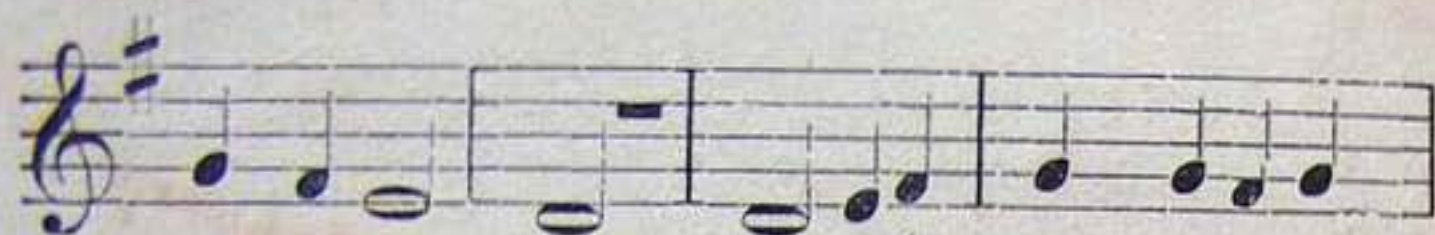
LXXXIX. ZSOLTÁR. T. B.

Az úrnak irgalmát örökké é-neklem,
És hivsé-ges voltát mindenkor hirdetem:

Mert mondom, hogy megáll mind ö - rök-

ké ir-gal - ma, Me-lyet úgy megépit,

hogy megáll - jon min-den-ha: És hogy

mind az é - gig e-rő - sited, meg-tar-tod

Te szent igaz - sá-god és a te foga - dá-sod.

2. Az egek hirdetik csuda dolgaidat;
A szent gyülekezet te igazságodat:
Mert vajjon s kicsoda volna ott fenn az égben,
Ki nagy hatalommal hozzád hasonló legyen?
Az erős angyalok seregében vagy-on-e,
Ki e dicső úrhoz hasonlatos lehetne?
3. Boldog a nép, mely tenéked örvendez;
Minden dolgát uram! ez viszi jó véghez;
Fényes orczád előtt ezek járnak merészen,
És a te nevedben örvendeznek szüntelen;
Mert nagy dicsőségre őket felmagasztalod,
És jótéteményed rajtok megszorítottod.

XC. ZSOLTÁR. T. B.

Tebenned biz-tunk e-le-i-től fog-va,

U-ram! téged tartottunk hajlé-kunknak;

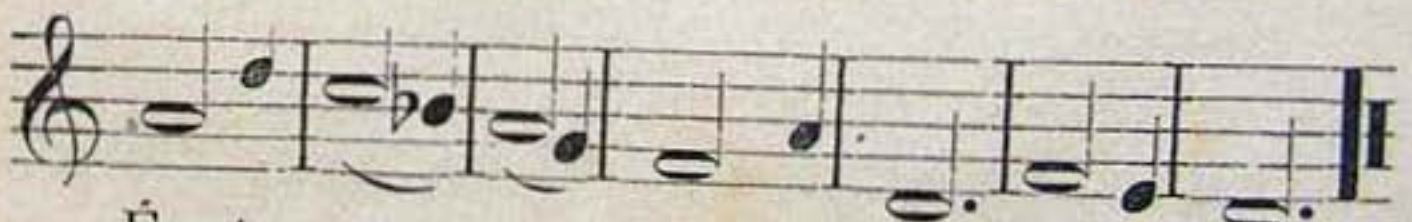
Mi - kor még semmi hegyek nem voltak,

Hogy még sem ég sem föld nem volt formálva:

Te vol-tál és te vagy e-rős Is - ten,

És te meg-ma-radsz minden i-dő-ben.

2. Az embereket te meghagyod halni;
És azt mondod az emberi nemzetnek:
Légyetek porrá, kik porból lettetek!

- Mert ezer esztendő előtted annyi,
Mint a tegnapiak ő elmulása,
És egy éjnek rövid vigyázása.
3. Kimulni hagyod őket oly hirtelen,
Mint az álom, mely elmulik azonnal,
Mihelyt az ember felserken álmából;
És mint a zöld füvecske a mezőben,
A mely nagy hamarsággal elhervad,
Reggel virágzik s estve megszárad.
4. Midőn uram! haragodban versz minket:
Ottan meghalunk, és földre leesünk,
A te kemény haragodtól rettegünk,
Hogy ha megtekinted nagy bűneinket,
Titkos vétkünet ha előhozod,
És szined eleibe állatod.
5. Haragod miatt napja életünknek
Menten elmulik oly hirtelenséggel,
Mint a mondott szót elragadja a szél.
A mi napink, miket nekünk engedél,
Mintegy hetven esztendei idő;
Hogyha több, tehát nyolczvan esztendő.
6. És ha kedves volt is valamennyire,
De többire volt munka és fájdalom;
Elkél éltünknek minden ékessége,
Elmulik, mint az árnyék és az álom.
De ki érti a te haragodat?
Csak az, a ki féli hatalmadat.
7. Taníts meg azért minket kegyelmesen,
Hogy rövid voltát életünknek értsük,
És eszességgel magunkat viseljük;

- Oh úr Isten! fordulj hozzánk ismétlen!
Mig hagyod, hogy éltünk nyomorogjon?
Könyörülj már a te szolgálidon!
8. Tölts bé minket reggel nagy irgalmaddal,
Hogy jó kedvvel vigyük véghez éltünket;
Ne terheltessünk szorgalmatossággal.
Vigasztalj minket, és adj könnyebbséget;
És haragodat fordítsd el rólunk,
Melylyel régóta ostoroztatunk.
9. Szolgálidon láttassad dolgaidat,
Dicsőségedet ezeknek fijain;
Add értenünk felséges hatalmadat.
Mi kegyes urunk: oh irgalmas Isten!
Minden dolgunkat birjad, forgassad;
Kezeink munkáit igazgassad.

C. ZSOLTÁR. T. B.

1. E földön ti minden népek!
Az Istennek örvendjete:
Előtte szép énekekkel
Szolgáljátok őt víg szívvel.
2. Tudjátok, hogy ez az Isten,
Ki minket teremtett bölcsen;
És mi vagyunk ő népei,
És ő nyájának juhái.
3. Ő kapuin menjetek bé,
Hálát adván szívetekbe:
Jer! menjünk bé tornácziba
Néki nagy hálákat adván.

4. Mert nagy az ő kegyessége,
És megmarad mind örökké;
És az ő szent igazsága
Megáll, és el nem fogy soha.

CIII. ZSOLTÁR. C. M.

Áldjad lel-kem u-ra-dat Is-te-ne - det,

Minden én bennem di-csérje szent ne-vét,

És az ő mond-ha-tat-lan jó - vol-tát.

No dicsérd lelkem, és az urat áld-jad,

Fe-le-dé-keny-ségben el ne hall-gas-sad

Ő jó - té-teményi-nek sok vol - tát.

2. Adj hálát ennek, a ki bűneidet
Megbocsátja, gyógyítja sérelmidet:
Kiment minden nyavalyádból híven;
És életedet veszélytől megmenti,
A halál veszedelmétől megőrzi,
Irgalmával megkoronáz szépen.
3. Ki életedet kegyesen táplálja;
A mi szádnak kell, bőséggel megadja;
Mint a sast megifjít és megújít:
És a kik méltatlanságot szenvednek,
Azok tőle kegyesen megmentetnek,
Hozzájok nyújtja az ő jó kedvét.
4. Mint az atya fiaihoz kegyelmes,
Ő is azokhoz engedelmes,
Kik őt igazán félik, tisztelik;
Mert jól tudja, mely gyarló a mi voltunk,
És hogy mi oly romló emberek vagyunk,
Mint a por, mely a széltől hintetik.
5. Ember élete a fűhöz hasonló,
Felnő és zöldül, de hamar elmuló;
Mint a gyenge virág a síkmezőn,
Melyet mihelyt megfúváll a meleg szél:
Elhull, és hervad, ékessége elkél,
Ember nem tudja: hol volt s hová lőn.
6. De az úr kegyelme örökké megáll
Azokon, kik őt félik igazsággal;
És firól fira terjed irgalma
Azokon, kik megtartják ő kötésit,

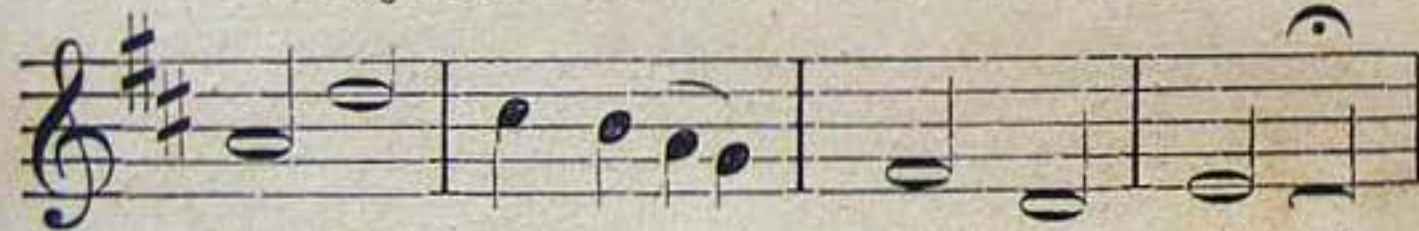
A kik gyakran megemlítik törvényit,
És azok szerint járnak mindenha.

7. Az úr a mennyben helyeztette székit,
Melyben gyakorolja igaz ítéletit;
Országlása kihat minden rendre.
Isten angyali! áldjátok az urat,
Ti erős lelkek! kik ő akaratját
Teszitek, és jártok ő kedvére.
8. Dicsérjétek őt minden ő seregi!
Kik a mennyekben szolgáltok őneki,
És kik őrzitek szent akaratját.
Áldjátok az urat minden állatok!
Ő nagy birodalmát magasztaljátok.
Áldjad lelkem, örökké az urat!

CV. ZSOLTÁR. T. B.

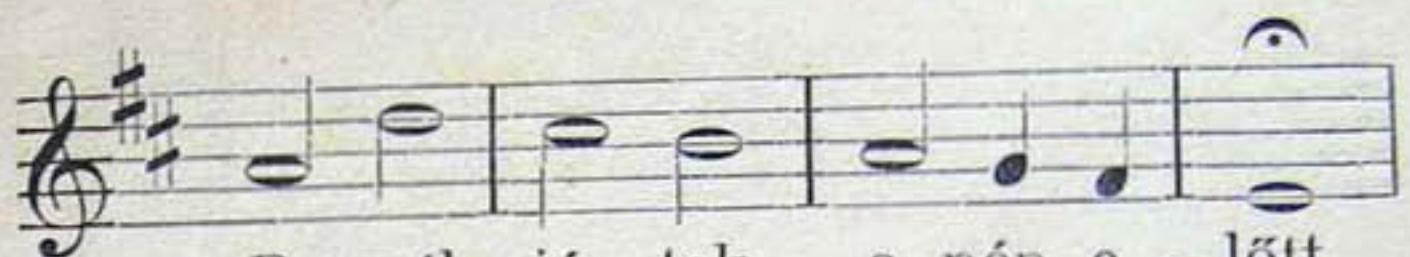
Ad-jatok há-lát az Is-ten-nek,

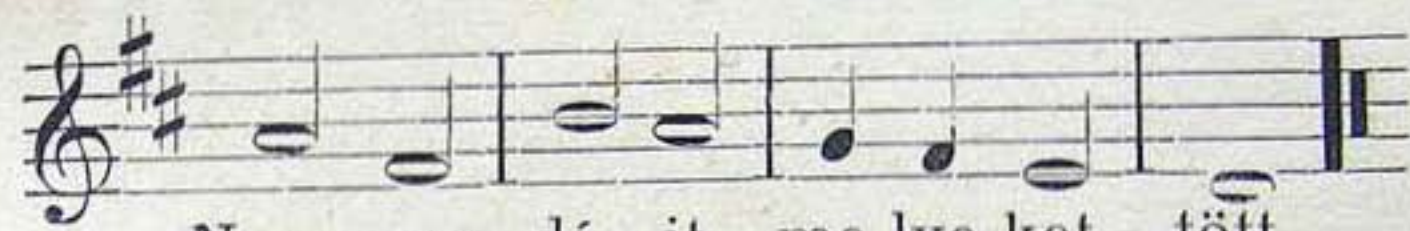
I-mád-koz-za-tok szent ne-vé-nek;

Hir-des-sé-tek di-csé-re-tét,
És minden jó-té-te-mé-nyét.

Be-szél-jé-tek a nép e-lőtt

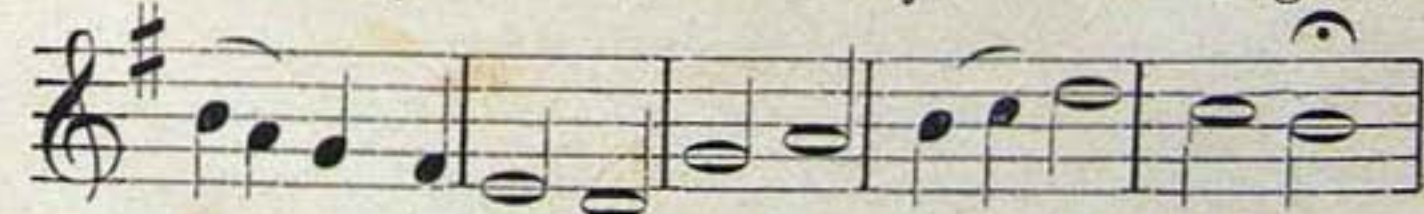
Nagy csu-dá-it, me-lye-ke-t tött.

2. Néki vígan énekeljétek,
Csuda dolgait dicsérjétek;
Magasztaljátok szent nevét, :l:
Kik szívből félték őtet.
Örüljön azoknak szívek,
Kik az úrról értekeznek.
3. Keressétek e kegyes urat,
És annak színét és hatalmát;
Meggondoljátok dolgait; :l:
Ne felejtsetek csudáit;
Ítéletit hirdessétek,
Melyek ő szájából jöttek.

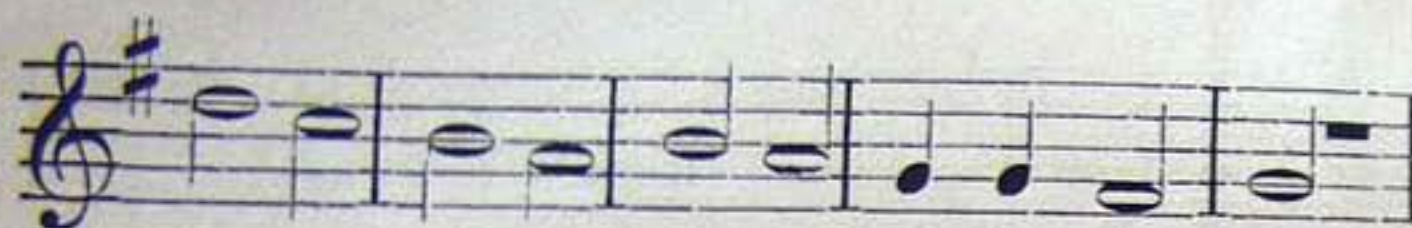
CXIX. ZSOLTÁR. T. B.

Az oly em-be-rek nyilván boldogok,

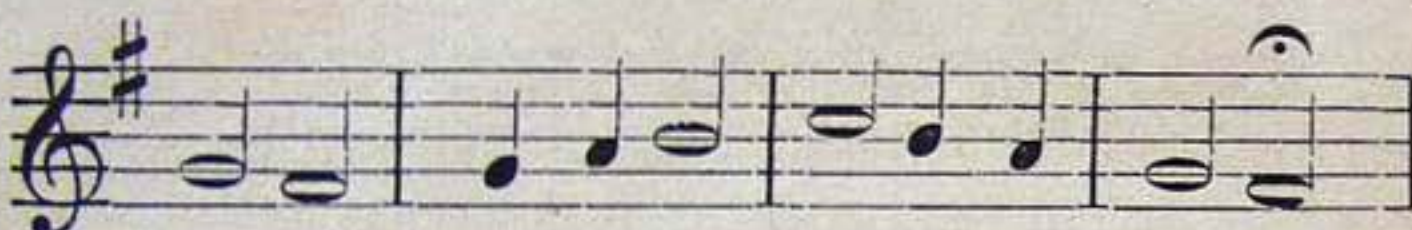
A kik i-gazsággal jár-nak él-tökben;

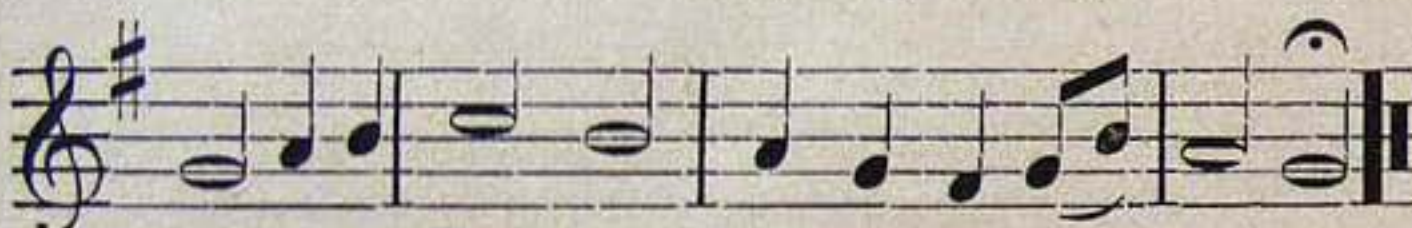
Is-ten tör-vé-nyé-re vagyon gondjok,

És a szerént él-nek minden i-dő-ben:

A kik szent bizony-ságit meg-őr-zik,

És az Is-tent szí-vök szerént ke-re-sik.

2. Boldogok azok is, mondom nyilván,
A kik hamisságot nem cselekesznek;
De mindenkor az úr útáiban
Járnak, és szent ártatlanságban élnek.
Mehagytad, hogy parancsolatidat
Jól megőrizzük minden mondásidat.
3. Vajha én oly boldoggá lehetnék.
Hogy járhatnék a te szent útáidban,
És engedhetnék szent törvényednek!
Ha nézhetném törvényedet valóban,
És azt szívemben bizonynyal hinném!
Így soha semmi szégyenbe nem esném.

4. Hálát adok néked teljes szívből,
Hogy megtanítasz te ítéletidre,
Melyek tiszták minden hiba nélkül.
Megtartom és gondom lesz törvényedre;
De kérlek téged oh én Istenem!
Hogy soha örökké ne hagyj el engem.
5. Beszéld meg, mit tégyenek az ifjak,
Hogy ők élhessenek feddhetetlenül?
Szent igéd szerént útjokat szabják.
Én téged kerestelek szüntelenül:
Kérlek úr Isten! teljes szívemből,
Ne hagyj eltévelyednem törvényedtől.
6. A te igédet rejtem szívemben,
Hogy semmi bűnnel ne bántsalak téged.
De megmaradjak te ösvényedben;
Minden dolgomban megtartom törvényed.
Áldott Isten! taníts meg engemet,
Hogy igazán értsem rendelkezéted.
7. Itéletedet én ajakimmal,
És a te szádnak ő kegyes beszédét
Előszámlálom hálaadással:
Kötéseddal vigasztalom szívemet;
Bizonyságidon örvendez lelkem,
Kik gazdagságnál kedvesbek énnekem.
8. Szüntelen gyönyörűségem nekem
Vagyon csak a te parancsolatidban.
Te útáidat gyakran említem,
Hogy meg ne essem azokban;
Szent igazságodban minden kedvem,
És a te igédet el nem felejttem.

9. Én Istenem! taníts útaidra,
Hogy szent törvényedre gondot viseljek,
És azokat megtartsam mindenha.
Adj értelmet; igazgass, uram! kérlek;
Hogy törvényedet őrizzem híven,
És megtartsam mindenkor én szívemben.
10. Igazgass, vezérlj, hogy ne vétkezzem,
Mutatsd meg parancsolatid ösvényét,
Mert azokban igen gyönyörködöm:
Te rendelésedre hajtsad szívemet
Nagy figyelmetes együgyűségben,
És engem ne hagyj esnem fősvénységbe.
11. Fordítsd el az én szemeimet,
Hogy hijábavalókat ne nézzenek;
A te útadban éltes engemet.
Szolgáddal láttasd szent ígéretednek
Bétöltését, a ki téged tisztel,
És mindenkor fél alázatos szívvel.
12. Végy el rólam minden gyalázatot,
A melytől én igen félek, rettegek.
Jók a te ösvényid, és azokat
Én megtanulni igen örvendezek;
Törvényedben gyönyörködik szívem,
Igazságodban éltes uram! engem.
13. Zengő kiáltásom jusson hozzád,
És igazságodat adjad értenem,
A mint szent ígédben felfogadtad.
Jusson elődbe én esedezésem;
Szabadíts meg minden inségemből,
A te régen tett szent ígéretedből.

14. Ha én megtanulom szerzésedet,
Az én ajakimmal dicsérlek téged,
Nyelvem hirdeti te szent ígédet;
Mert minden törvényed és ígéreted
Merő hűség és tiszta igazság,
Melyben nem találtatik semmi hívság.
15. Ments meg, uram! engem kezeiddel,
És légy erős segedelmem énnékem;
Mert törvényedet szeretem szívvel.
Idvezítésedet várom Istenem!
Melyben vettem reménységemet:
Mert igen kedvelem szent törvényedet.
16. Éltét csak azért kívánja lelkem,
Hogy ő tégedet, uram! dicsérhessen;
Ítéleted legyen segítségem.
Mint egy elveszett júb, úgy bújdosom én:
Uram! keress meg engem szolgádat,
S nem felejttem el parancsolatidat.

CXXV. ZSOLTÁR. T. B.

1. A kik biznak az úr Istenben
Nagy hiedelemmel,
Azok nem vesznek el
Semminémű veszedelemben.
Mint a Sión hegye megállnak,
Nem ingadoznak.
2. És mint a nagy Jéruzsálemet
Hegyek környülvették
És nagy kerítések:
Aképen Isten az ő népét

És ő hiveit környülveszi,
És megőrizi.

3. Mert az övéit ő nem hagyja
Az hamis kezében,
És semmi inségben;
Hogy kiki ő magát megójjja,
Hogy a hitlen népekkel egybe
Ne essék bűnbe.
4. Jelen vagyon a jószívűkkel;
De a hitleneket,
És ő ösvényeket
Elhagyja a gonosztevőkkel;
De Izraelnek békességet,
Ad csendességet.

CXXX. ZSOLTÁR. T. B.

» Szeret, imád, magasztal »

1. Tehozzád teljes szívből
Kiáltok szüntelen
E síralmas mélységből:
Hallgass meg úr Isten!
Nyisd meg te füleidet,
Midőn téged hívlak,
Tekintsd meg én ügyemet,
Mert régen óhajtlak.
2. Ha, uram! bűnünk szerént
Minket büntetnél meg,
Uram e világ szerént
Ki állhatna ugy meg?
De a te irgalmad nagy
A téged félőken;

És te engedelmes vagy,
Hogy dicsérjen minden.

3. Énnekem reménységem
Vagyon csak az Istenben.
És bízik az én szívem
Ő szent igéjében.
Én lelkem, erős hittel,
Az urat óhajtja,
Mint a virasztó éjjel
A viradtát várja.
4. Izrael! az Istenben
Vesd reménységedet;
Mert szent irgalma bőven
Nagy-meszsze kiterjedt;
Ő segítő mindenben:
Hívein könyörül,
Az Izraelt kegyesen
Kimentti bűnébül.

CXXXV. ZSOLTÁR. T. B.

» Dicsérünk teged Isten. »

1. Áldjátok az úr nevét,
A kik néki szolgáltok;
Magasztaljátok őtet,
Kik hív szolgálai vagytok,
Kik állotok házában,
És jártok tornáciban.
2. Dicsérjétek: mert jó ő;
Áldjátok ő szent nevét;

Mert ő igen jó kedvű:
Jákóbot, mint ő népét,
Izraelt elválasztá,
Örökévé foglalá.

3. Mert tudom, hogy ez Isten
Erős más isteneknél:
Hatalma nagy mindenén:
Isteni beszédével,
A mit akar az égen,
Megteszi, földön, vizen.

4. Ki e világ végéről
Támaszt terhes felhőket,
A földet hinti feljül,
Midőn bocsát esőket:
Szeleit rejtek-helyből
Kiküldi erejéből.

5. Megáll örökké neved,
És szent emlékezeted;
Népedet hatalmadban
Itéled igazságban.
Szolgáinak az Isten
Megkegyelmez kegyesen.

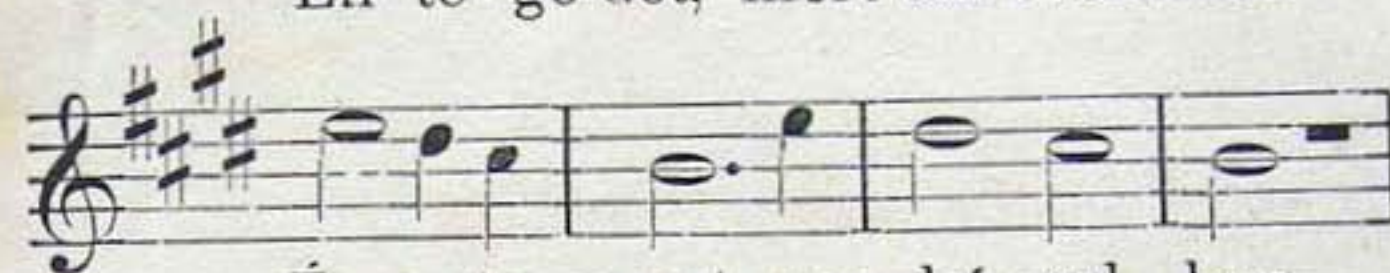
CXXXVIII. ZSOLTÁR. T. B.

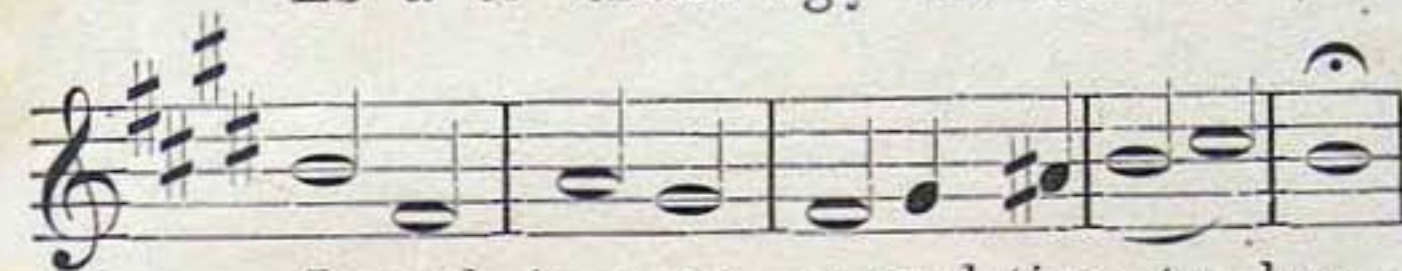
Di-csér té-ged teljes szí-vem,
Di-csér-lek is-te-nek fe-lett

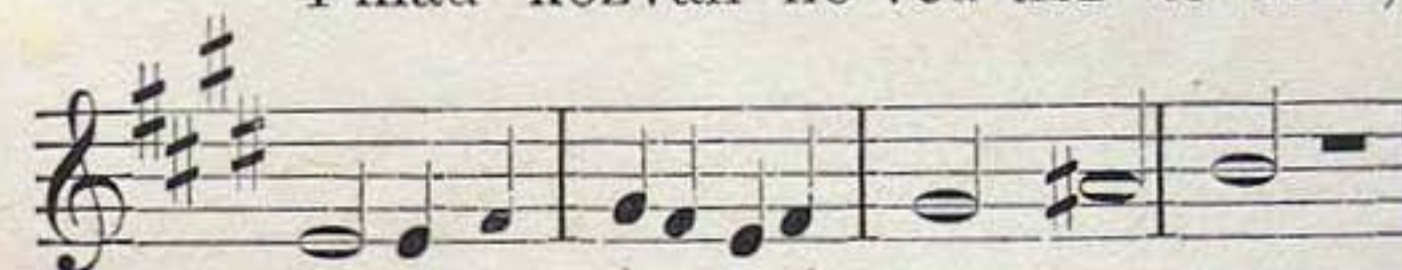
Én Is-te-nem, hirdetem ne-ved;
Én té-ge-det, mert azt érdemled!

És a te szent egy-há-zad-ban,

I-mád-kozván ne-ved tiszt-te-lem;

Ál-dá-sod-ra én kész va-gyok,

Hálát a-dok néked Is-te-nem!

2. Öregbül nagy dicsőséged,
Mert megtészed a mit megmondasz; :l:
Ha könyörgök inségemben:
Engem menten megszabadítasz.
Téged minden földön lakók,
Nagy királyok, uram! dicsérnek;
Mert szent igéd igazságát,
Tiszta voltát eszekbe vették.

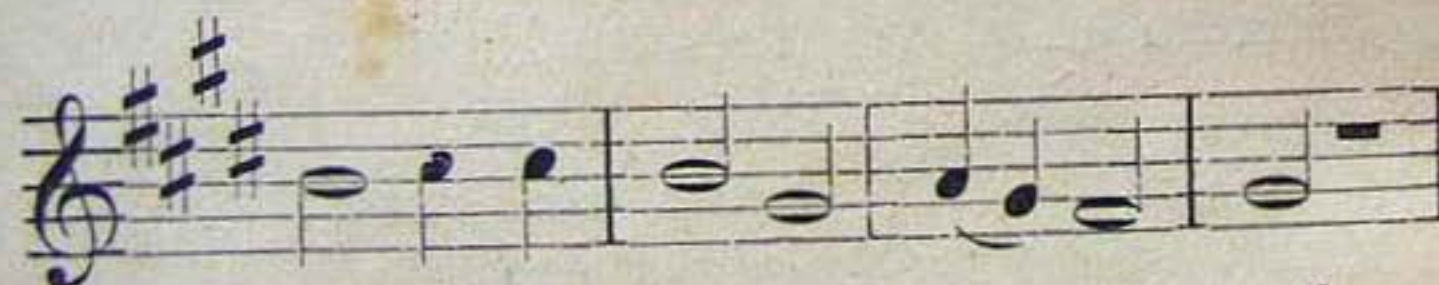
3. Ez urat, ki felségesen
Csudát téssen, felmagasztalják, :l:
Mondván: nagy az ő ereje,
Dicsősége, és azért áldják.
Mert noha ül nagy-magasan:
De lát nyilván alatt-valókat;
Magas dolgokat is könnyen
Lát élesen, mind fenn s mind alatt.

4. Mindennemű szükségemben,
Inségemben megerősitesz; :l:
Láttokra ellenségimnek,
Kik gyűlölnek, engem megmentesz.
A mit az úr egyszer végez,
Az jó véghez mégyen mindenütt.
Jó kedved megáll: ne hagyd el,
Sőt végezd el kezéd munkáit.

CXLI. ZSOLTÁR. T. B.

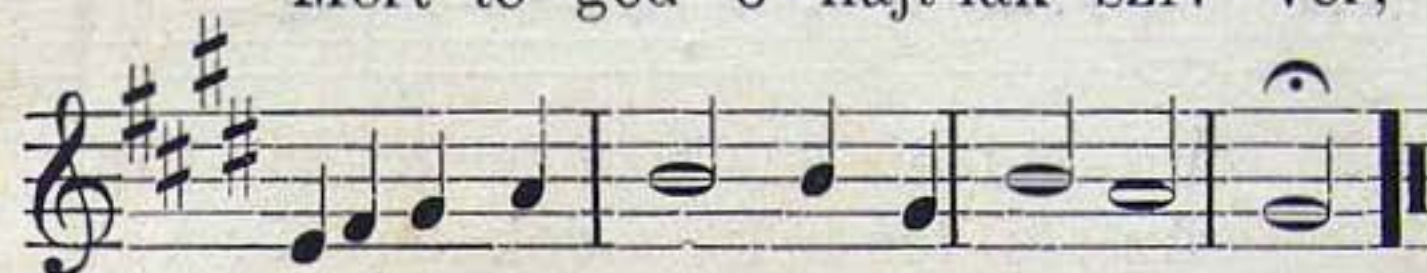
Te-hoz-zád ki - ál-tok úr Is-ten!

Si-ess én hoz-zám, ne kés - sél,

Mert té-ged ó-hajt-lak szív-vel;

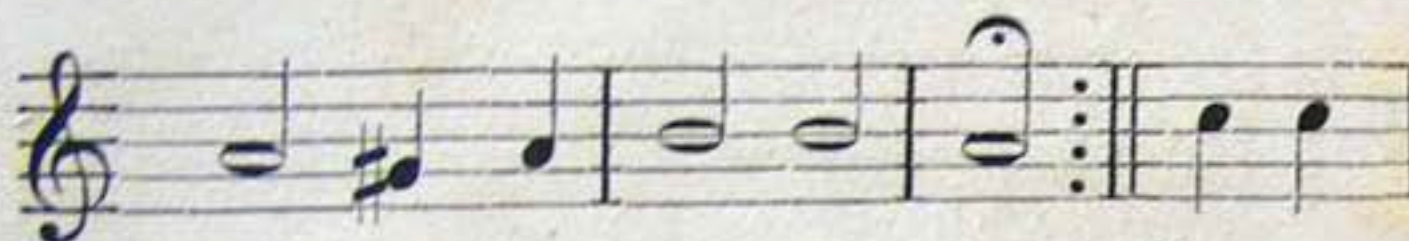
Az-ért hallgass meg ke-gyelme-sen.

2. Könyörgésem elődbe menjen,
Mint jó illat füstölgése;
Kezeim felemelése
Estvéli áldozatúl legyen.
3. Ne bocsásd szívemet gonoszra:
Hogy a hamisan élőkkel
Soha ne ereszkedjem el,
Az ő nyájas kívánságokra.
4. Az hív ember megfeddjen engem,
És feddése kedves leszen,
Mint balzsam-olaj fejemen;
Még verése sem árt énnekem.
5. Mert én elhiszem s mondom nyilván,
Hogy még az hitetlenekért
Imádkozom mentségekért:
Nyavalyájokon szánakozván:
6. Szemeim reád néznek uram,
Reménységem vagyon benned;
Lelkemet hát el ne vessed,
Mert te vagy minden bizodalمام.

CXLVI. ZSOLTÁR. 7. B.

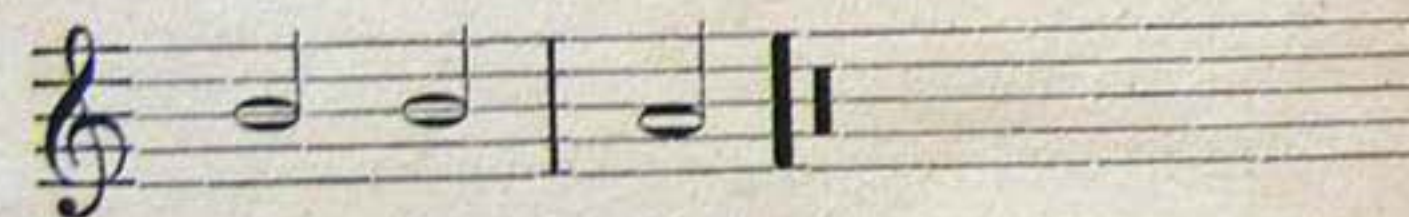
Áld-jad én lel-kem az u-rat, Hir-
Az Is-ten-nek a-dok há-lát, Va-

des-sed di-csé-re-tét. Én az
la-mig en-gem él-tet;

úr-nak é-nek-lek, Mind ad-dig mig-

len é-lek.

2. Ne légyen bizodalmatok
Földi fejedelmekben,
Egy emberben se bizzatok.
Kiben segítség nincsen:
Mihelyt lelke kimegyen,
Menten hamuvá leszen.

3. Minden dolga és szándéka
Elvész azon nap vele;

Boldog, a kinek oltalma
A Jákóbnak Istene;
A kinek mindenekben
Reménysége az Isten.

4. A ki mind mennyet és földet,
És a tengert teremté,
És ezekben mindeneket
Nagy hatalmával szerzé,
Igazsága, hívsége
Megmarad mind örökké.

5. A kik méltatlan szenvednek,
Megmenti a jó Isten:
A nyomorult éhezőknek
Ő eledelt ad bőven:
A foglyókat kihozza,
Rabságból kioldozza;

6. És a világtalanoknak
Megnyitja ő szemeket;
A kik dülőfélben vagynak,
Meggyámolítja őket:
Az igazakat híven
Szereti az úr Isten.

7. Veszedelemében megmenti
A nyavalyás jövevényt;
Az árvákat megsegíti,
Kegyesen rájuk teként;
A sérelmes özvegyek
Tőle megenyhíttetnek.

8. A hitleneket megrontja,
 Ösvényeket elvesztvén;
 De megáll az ő országa
 Most és minden időben:
 Oh Sion! a te urad
 Mind örökké megmarad.

Zsoltárok lajstroma.

	Lap
A ki nem jár hitlenek tanácsán	3
A kik bíznak az úr Istenben	59
A Sionnak hegyén úr Isten	36
Adjatok hálát az Istennek.	54
Áldjad én lelkem az urat	66
Áldjad lelkem uradat Istenedet.	52
Áldjátok az úr nevét	61
Az egek beszélnek.	10
Az erős Isten uraknak ura	32
Az én lelkem szép-csendesen	35
Az Istenhez az én szómat.	42
Az oly emberek nyilván boldogok	55
Az úr énnékem őriző pásztorom	13
Az úr bir az egész földdel	15
Az úrnak irgalmát	47
Dicsér téged teljes szívem.	62
Dicsérlek uram tégedet	19
Dicsérünk téged Isten	41
E földön ti minden népek	51
Hajtsd hozzám uram füledet.	46